

EVA L. LAUST

GABRIELLA

NIMIC NU E CEEA CE PARE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 17

Auzeam vocea bunicii gudurându-se în timpanele mele și tot ce-mi doream în acel moment era să îmi pot încolăci brațele în jurul gâtului său și să-i simt căldura obrazului lipindu-se de al meu. Nu puteam distinge ce spunea. Era mai mult un soi de zumzet. Poate că nu era bunica. Poate că era o insectă care-mi dădea târcoale. Apoi, în întunericul ce mă înconjură s-au strecurat teama, durerea și frigul.

Cu siguranță, nu mai eram afară, căci nu puteam simți mirosul de zăpadă, iar nările nu mi se lipeau. Tot corpul îmi era amorțit și, deși mă chinuiam să-mi despart pleoapele grele, nu reușeam să văd nimic. Am încercat să vorbesc, dar limba mi se lovea de un material aspru care-mi rănea colțurile gurii.

Glasul bătrânei devenea tot mai fad și, încetul cu încetul, începeam să-mi revin în simțiri. Genunchii mă dureau și îmi erau reci, sprijinindu-se de podeaua ca de gheață. Brațele îmi erau întinse, iar în jurul încheieturilor era înfășurată o frânghie groasă și aspră ce tăia în carne. Eram legată la ochi și la gură.

Pantofii lustruiți! Imaginea lor în zăpada moale mi-a revenit în minte fulgerător. Pulsul a început să mi se accelereze incontrolabil, iar inima îmi bubuia în piept. Primul gând mi-a fugit la Connor. Voiam să-l

strig, să-l văd, să știu că e în regulă, dar nu puteam face absolut nimic. Stăteam agățată precum o haină la uscat, fără să reușesc să mă pot mișca în vreun fel.

După alte câteva momente de liniște ucigătoare, am auzit sunetul metalic al unei uși care s-a deschis. În încăperea întunecată intrase cineva. Am gemut de câteva ori încercând să vorbesc, dar în zadar. Călușul din material îmi bloca vorbele. Am încercat chiar să trag de frânghiile care îmi sfâșiau pielea de pe încheieturi, dar fără folos. Mă durea totul. Umerii care stăteau încordați, gâtul pe care mă chinuiam să-l țin drept, genunchii în care îmi intrau pietricelele ascuțite, gura de la călușul improvizat și stomacul de teamă.

Auzind pașii cum se apropie de mine am început să tremur. Am tresărit atunci când am simțit o atingere caldă pe obrazul stâng. Apoi, legătura de la ochi m-a eliberat din strânsoare și am dat de lumină. O lumină fadă.

Înainte să mă uit la cel din fața mea, mi-am întors privirea în toate direcțiile pentru a putea observa locul în care mă aflam. Părea a fi o temniță sau poate un beci. Un loc întunecos, cu pereți din piatră lustruită, de care umezeala se agăța cu unghii lucioase. Podeaua părea să fie tot din piatră, dar peste tot era aruncat pietriș mărunțit, care-mi distrugea acum genunchii. Într-un colț se vedeau câteva scânduri putrede peste care era aruncată stângaci o pânză ruptă pe margini. Un singur bec atârna deasupra mea și se clătina, făcând umbrele să joace pe pereți. Connor nu se vedea nicăieri. Am întors privirea spre cel care, cel mai probabil, mă ținea captivă. Un bărbat necunoscut, cam la vreo 45-50 de ani, îmbrăcat în pantaloni bleumarin de stofă și o cămașă albă cu mânecile suflecate până la coate. Avea părul blond ondulat la vârfuri și dat oarecum pe spate. Ochi iridescenti. Stătea în fața mea cu o atitudine de forță, cu

picioarele desfăcute și cu o mână sprijinindu-și cotul, în timp ce-și scărpină bărbia gânditor. Mă privea foarte satisfăcut. Zâmbea ca un nebun. Îl priveam disperată, fără să îmi pot da seama ce vrea. S-a apropiat și mai mult de mine și, cu mâinile fine, a mângâiat bucata de cârpă pe care o aveam în gură, ca mai apoi să spună:

— Acum o să-ți dau jos asta, dar trebuie să îmi promiți că vei fi o fetiță cuminte și n-ai să urlî. Nu am nervii necesari pentru asta; în plus, ar fi inutil. Nu te va auzi nimeni.

— Mmm... mmm! m-am chinuit să zic, dar încă aveam cârpă în gură.

— Știi, știi! Nu este chiar cel mai elegant mod de a face cunoștință, dar nu-mi puteam permite să te scap. Ești unică, știai asta?

În cele din urmă, materialul aspru mi-a părăsit gura și am putut să-mi masez buzele uscate între ele pentru a pune sângele în mișcare.

— Mi s-a mai spus, i-am răspuns răgușită. Încercam să nu-i arăt cât îmi era de frică, deși tonul tremurat probabil că mă dădea de gol. Unde e Connor? Unde suntem?

— Apreciez că nu ai urlat, dar întrebările astea... și-a dat ochii peste cap, apoi și-a scuturat capul cu o mișcare bruscă, de parcă îi căzuse betonul în ochi, și s-a îndepărtat de mine cu pași măsurăți, teatrali. S-a răsucit spre mine și m-a privit cu ochii mijiiți. Mă gândesc că știi deja cât sunt de inutile, nu?

Am înghițit în sec, mi-am mușcat buza și am pus una dintre cele mai clișeice întrebări posibile.

— Ce vrei de la mine?

— Nu e evident? a ridicat ușor mirat din sprâncene. Încă nu ți-ai dat seama cine sunt?

M-am încruntat, apoi, spre oroarea mea, bărbatul s-a apropiat brusc și m-a lovit cu dosul palmei. obrazul mă ustura îngrozitor și puteam să jur că mi se crestase pielea, dar nu aveam cum să verific. Nu voiam să plâng. Lacrimile oricum nu m-ar fi ajutat în acel moment.

— Vezi ce mă provoci să fac? a spus începând să-și descheie lent cămașa. Vreau să-ți arăt ceva, înainte să pornești în aventura vieții tale.

— C-ce faci?

Îl priveam terifiată, neștiind la ce să mă aștept.

— Îți arăt capodopera mea, deși încă nu e funcțională, dar o voi face să fie, cu ajutorul tău.

A rânjit și, în cele din urmă, și-a dat jos cămașa, rămânând la bustul gol. A făcut o piruetă pentru a se întoarce cu spatele la mine și aproape că am vărsat, ochii începând să mi se umezească.

De spate îi erau cusute, stângaci, două cioturi presărate cu pene de diferite culori. În jurul lor se întindeau vânătăi și umflături, semn că trupul lui respingea organismul străin pe care-l atașase.

— Mda... cum am zis, mai am de lucru la ele și durerea nu mă deranjează așa de tare, dar sunt cool, nu? Așa ziceți voi,ăștia tineri, *Cool*.

— Ce ai făcut...

— Cum ce? Pff... Adevărul e că singurul motiv pentru care stau și vorbesc acum cu tine e că ești singura nefilmă pe care am întâlnit-o vreodată și despre care știu că a existat vreodată până acum. Altfel, nici nu îmi iroseam timpul prețios cu o insectă ca tine.

— Eroth.

— Oh! Îmi știe numele! Îmi știe numele!

Bărbatul se comporta precum un copil, ceea ce mă făcea să fiu extrem de confuză. Avea un fel de dublă

personalitate, dar, cu toate astea, maniacul și monstrul din el erau acolo.

— Unde e Connor? am insistat întrerupându-i momentul de bucurie.

— L-am lăsat acolo unde v-am întâmpinat. N-am nevoie de el. A făcut exact ce trebuia. Te-a adus la mine.

— Nu! Salvează-l, te rog! m-am trezit implorând disperată.

Ideea că l-aș putea pierde mă înspăimânta. Rămăsese singura figură familiară pe care o mai aveam în viața mea. Nu mă puteam întoarce în Newdaily. Nu când poliția mă căuta, nu când coșmarul a umbrit toate amintirile frumoase pe care mi le-am făcut în ultima perioadă, nu când Steffen și Lilly m-au uitat.

Bărbatul și-a sprijinit palmele pe genunchi, aplecându-se puțin, și foarte senin a replicat:

— Prietenul tău e pradă pentru sălbăticiuni.

— Credeam că ești prietenul lui.

— Eeee... a făcut, privindu-și unghiile nederanjat.

Am fost prieteni.

— Știi că mă caută poliția, nu?

— Haide, măi, fetiță, chiar ești atât de naivă? Nu ți-a povestit iubărețul tău cine sunt? Chiar crezi că sacii ăia de carne au vreo șansă în fața mea? Nu mai spera. Cea mai proastă chestie, asta a voastră, a oamenilor. Mă rog, tu ești nefilimă, dar ai și o parte de om acolo. Cum spuneam, treaba asta cu speranța. Cel mai idiot lucru pe care l-am întâlnit de când am ajuns să pășesc pe Pământ. Chiar mă întreb de ce barosanul v-a dat așa ceva. Câteodată, am impresia că e mai sadic chiar și decât fiul lui izgonit.

— Lucifer știe ce faci? am scrâșnit din dinți în clipa în care Eroth a înșfăcat una dintre frânghiile și a

tras un pic de ea făcând-o să se adâncească și mai mult în rana care se formase deja în jurul încheieturilor mele.

— Ce fac eu e treaba mea!

— Deci nu știe, am rânjit.

— Taci! a urlat și m-am trezit cu un pumn în stomac.

Am început să tușesc violent, încercând să respir. Durerea și greața dansau grațios prin tot corpul meu, provocându-mi mintea să mi se învârtă amețitor. Nu avea rețineri și nici nu dădea dovadă de milă. Eram un sac de box.

— Ce faci dacă află? am continuat, respirând sacadat, conștientă că o căutam cu lumânarea.

— Nu o să afle. Cine o să-i spună, tu? a pufnit puțin agitat, frământându-și frenetic mâinile în timp ce îmi dădea târcoale.

— Ești așa sigur că nu te supraveghează?

Am jucat la cacealma pentru a-i vedea reacția.

— Tacă-ți gura!

Vocea i s-a distorsionat în așa hal încât un fior mi-a străbătut șira spinării. Ochii i s-au înnegrit, albul fiind înghițit complet, iar gura i s-a deformat, lăsând la vedere niște dinți lungi și ascuțiți. Imaginea n-a durat mai mult de câteva secunde, ca mai apoi chipul să-i revină la normal. S-a învârtit de câteva ori în loc, după care a întins mâna deasupra unui ceaun negru ridicând flăcări roșii din pântecul lui. De nicăieri a scos o rangă și a aruncat-o în flăcările care-mi încălzeau pielea.

— Ce ai de gând să faci cu aia? am întreat speriată.

— Îți dau două opțiuni, dar asta doar pentru că ești unică. Unu. Îți scoți aripile de bunăvoie și terminăm

repede. Doi. Le scot eu cu forța și mă distrez puțin cu tine.

Am făcut ochii mari, terifiată. M-am chinuit să mă ridic în picioare pentru a mă elibera, dar de îndată ce mi-am mișcat piciorul drept am realizat că și gleznele îmi fuseseră legate. Erau înfășurate în lanțuri groase și grele.

— Nu te mai chinui, drăguță. Într-un mod sau altul, aripile alea vor fi ale mele. Deci? Ce alegi? a spus în timp ce a retras fierul din ceaunul încins.

— Nu pot... am spus plângând, fiind speriată de moarte.

— Ce-ai zis? Vorbește cu toată gura, dragă, că nu te aud.

Bărbatul și-a dus mâna liberă pâlnie în dreptul urechii, prefăcându-se că nu aude.

— Nu pot să le scot la comandă! Nu funcționează așa.

— Dar cum? Hai că m-ai făcut curios. Restul n-au avut probleme.

— Nu mă răni, te rog. Te rog! Nu știu cum să le scot la comandă. Jur! am spus panicată, gândindu-mă cu groază la ce ar putea să-mi facă.

— Oh, vai! a făcut o grimasă apropiindu-se de mine amenințător, cu fierul încins.. Ești un pui! Ce zi glorioasă!

— Te rog! l-am implorat.

— Bine, dacă tu mă rogi să te ajut, atunci așa voi face, a spus bucuros și, făcând o piruetă precum o balerină, a lipit fierul înroșit la vârful de umărul meu dezgolit.

Am urlat de durere simțind cum mi se face rău, dar nu mă puteam feri, nu mă puteam apăra, nu puteam

face nimic altceva decât să țip și să plâng. Atunci, mai mult ca niciodată, îmi doream să le pot controla. Să-mi pot controla nenorocitele alea de aripi să nu iasă la suprafață, chiar dacă asta însemna ca Eroth să continue cu procesul lui de tortură. Nici nu mă puteam decide ce era mai bine, să-l las să le ia sau să-l las să mă chinuiască.

Timpul se dilatase atât de mult, iar amețeala împletită cu durerea atroce ce-mi cuprindea corpul mă făceau să-mi pierd cunoștința, ca mai apoi, în clipa în care Eroth arunca cu apă rece ca gheața pe mine, să revin la realitatea îngrozitoare. Oare unde era Connor? De ce nu venea să-l omoare pe monstrul ăsta care mă nenorocea? După o altă serie de lovituri și aplicări ale fierului încins, le-am simțit. Voiau să iasă.

— Nu... am spus sfârșită, privind balta de sânge ce se adunase în jurul meu.

— Ai zis ceva, drăguță? Nu te-am auzit.

Eroth a ridicat din sprâncene și, oprindu-se pentru o clipă, mi-a privit spatele. Nu pot descrie frenezia și încântarea de pe chipul său, dar îmi dădeau de înțeles că urma ceva și mai îngrozitor.

La naiba cu intuiția mea!

Fără să ezite, fără pic de remușcare, Eroth a înfipt ranga în despicătura ce abia se formase între omoplații mei și, proptindu-și piciorul în coastele mele, a început să tragă ca un animal. Nu mai aveam forță nici să urlu, nici să plâng, nici să reacționez. Voiam să mor, acolo. Chiar atunci, în acel moment horror. Și ce dacă mi-ar fi luat aripile? Ce îmi mai rămăsese? Nimic.

— Connor... numele mi-a scăpat printre buzele ce-mi tremurau din cauza șocului în clipa în care, de nicăieri, o a doua siluetă și-a făcut prezența în camera de tortură.

Am simțit prezența străină, dar nu eram capabilă să deschid ochii pentru a vedea cine era. Tâmplesle îmi pulsau sub ritmul nebunesc al sângelui. Eram aproape inertă, căzută pe podeaua plină de nisip amestecat cu sânge.

Nu am reușit să-i disting chipul sau să-i aud vocea. Vedeam totul în ceață, iar durerea îmi amortise trupul în așa hal încât abia mai puteam ține ochii deschiși. O silueta înaltă, fantomatică s-a apropiat de mine. I-am simțit vârfurile degetelor mângâindu-mi fața în momentul în care a trecut pe lângă mine. Să fi fost un prieten de-ai lui Eroth? Să fi venit să se distreze și el? Nu-mi mai păsa. După câteva momente de liniște, printre țuiturile din timpane s-a strecurat sunetul metalic al fierului care s-a izbit de podea.

Poate, totuși, cel care mă atinsese mi-era salvatorul. Sau măcar nu avea să mă mai tortureze cu acea rangă. Îmi era rău, foarte rău. Mi s-a părut că l-am auzit pe Eroth țipând. Vocea lui Eroth s-a stins brusc și am rămas singură, înotând într-o mare de durere. S-au auzit câteva gemete înfundate și apoi o bufnitură. Pași ușori, de prădător, s-au furișat spre mine. Am simțit o atingere rece și în clipa următoare frânghia care-mi ținea legate mâinile a alunecat pe lângă mine. Brațele mi-au fost eliberate, căzând cu repeziciune inerte pe podea. M-aș fi prăbușit cu totul dacă cineva nu m-ar fi sprijinit. O voce necunoscută mi-a șoptit în urechea stângă.

— De acum ești în siguranță.

M-a ridicat în brațe ca pe o păpușă. Nu voiam să cad prizonieră somnului, așa că m-am prins cu ultimele forțe de haina celui care m-a luat pe sus și a început să mă care.

În drumul nostru spre ieșire am reușit să o văd pe Norine, sau cel puțin așa am dedus eu că era ea, întinsă

Eva L. Laust

pe jos într-un mod nefiresc, într-o baltă de sânge. Oricât mă străduiam să-mi ridic privirea pentru a vedea cine era străinul care mă salvase, nu eram în stare. Dacă nu era Connor, atunci cine? De fapt, cui îi mai păsa? Am scăpat. Connor... unde ești?